

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 118.894 van 30 april 2003
in de zaak A. 123.637/VII-27.176**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van Turkse nationaliteit, op 17 juni 2002 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 19 september 2001 tot weigering van regularisatie en van de bevelen om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 24 mei 2002;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 14 februari 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen dienden op 26 januari 2000 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 2, 4/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (Regularisatiewet).

1.2. De eerste verzoekende partij werd door de Commissie voor Regularisatie op 14 augustus 2001 gehoord.

1.3. De derde Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft op 27 augustus 2001 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van de verzoekende partij. Dit advies luidt letterlijk als volgt:

"De heer XXX, aanvrager en betrokkene, heeft voor zichzelf en de andere personen vermeld in de aanvraag, regularisatie van verblijf in België aangevraagd op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, B.S. 10 januari 2000, wegens duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen, overeenkomstig art. 2, 4/ van de wet.

Op de zitting werd betrokkene grondig ondervraagd door ieder lid van de kamer, samengesteld overeenkomstig art. 3 van de wet van 22 december 1999 en art. 3 van het K.B. van 5 januari 2000. Op de zitting was er eveneens een dialoog tussen de leden van de Commissie voor Regularisatie enerzijds en anderzijds de advocaat die betrokkene bijstond krachtens art. 9 van het K.B. van 5 januari 2000.

Alle vereisten voor regularisatie van het verblijf in België zijn door de kamer nauwgezet onderzocht, ook deze die niet betwist zijn door het onderzoekssecretariaat. Hoofdzakelijk de vereisten die aanleiding geven tot betwisting worden besproken.

Uit de informatie verstrekt door betrokkene op de zitting en uit de studie van de stukken van het regularisatiedossier, is de meerderheid van de leden van de kamer tot volgende bevindingen gekomen.

FUNDAMENTELE VEREISTEN

Uit de uitleg door of namens betrokkene verstrekt op de zitting en uit de beschikbare documenten en gegevens, is gebleken dat voldaan is aan de fundamentele vereisten tot regularisatie van het verblijf in België, gesteld in art. 9, 10 tot en met 50 van de wet en geldend voor de vier categorieën van aanvragers vermeld in art. 2 van de wet.

CRITERIUM 4: DUURZAME SOCIALE BINDINGEN (ART. 2, 4/)

Om in aanmerking te komen voor regularisatie van het verblijf in België overeenkomstig art. 2, 4/, is betrokkene o.m. gehouden:

- te bewijzen dat de aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor de gezinnen met minderjarige kinderen verblijvend in België op 1 oktober 1999 en die de leeftijd hebben om school te lopen, en/of
- te bewijzen dat er een wettig verblijf in België was, en/of
- een schriftelijke verklaring af te leggen waaruit blijkt dat er in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel was om het grondgebied te verlaten,
- te bewijzen dat er duurzame sociale bindingen werden ontwikkeld en er humanitaire redenen zijn voor regularisatie (art. 9, 9/ wet van 22 december 1999).

Duidelijkheidshalve moet onmiddellijk opgemerkt worden dat duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen alleen kunnen en mogen bewezen worden wanneer aan één van de drie vorige vereisten is voldaan, met name ofwel langdurig verblijf, ofwel wettig verblijf, ofwel gebrek aan uitwijzingsbevel (BERNARD, F., "L'opération Belge de régularisation des personnes en situation irrégulière", in: CUYPERS, D., HUBEAU, B., en FOBLETS, M.-C., Migratie- en migrantenrecht 6, recente ontwikkelingen, Brugge, Die Keure, 2001, p. 271).

Langdurig verblijf. Betrokkene kan niet bewijzen dat de aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan vijf jaar. Hij zou vanuit Turkije in België aangekomen zijn als student op 24 maart 1997, volgens het sociaal verslag (bijkomend stuk 1a van het regularisatiedossier). De vereiste termijn van continu verblijf in België gedurende vijf of zes jaar is niet vervuld. Het onderzoekssecretariaat was overigens tot dezelfde bevinding gekomen. De kamer kan dit derhalve bijtreden.

Gevolgtrekking. Voor betrokkene zijn er onvoldoende elementen aanwezig om een continu verblijf in België te aanvaarden gedurende de vereiste periode.

Wettig verblijf. Wat betreft een eventueel wettig verblijf in België, is vastgesteld dat er geen bewijs is van wettig verblijf in België vóór 1 oktober 1999 (W. 22 december 1999, art. 9, 9/, tweede vereiste).

Uitwijzingsbevel. Betrokkene kon bij de aanvraag tot regularisatie van het verblijf in België een schriftelijke verklaring voegen waaruit blijkt dat er in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel was om het grondgebied van België te verlaten (W. 22 december 1999, art. 9, 9/, derde vereiste).

Een dusdanige verklaring werd door betrokkene mondeling afgelegd op de zitting en met akkoord van betrokkene, door de secretaris-griffier schriftelijk geacteerd (art. 5, § 4 K.B. 5 januari 2000). Ze is echter niet aanvaardbaar. De verklaring van gebrek aan bevel om het grondgebied te verlaten dient een periode van vijf jaar verblijf in België te dekken voorafgaand aan de datum van de regularisatieaanvraag (CvR, jurisprudentie van de derde Nederlandstalige kamer, zitting dd. 10 januari 2001, JH.BV.PP., advies dd. 24 januari 2001, inzake 2800/2000-20-01/00057; idem, zitting dd. 17 januari 2001, JH.MP.PP., advies dd. 16 maart 2001, inzake 1000/2000-01-28/02643; P.V. A.V. 18 november 2000, p. 5).

De verklaring in kwestie heeft slechts zin en betekenis indien betrokkene in België verbleef tijdens het grootste gedeelte van de periode van vijf jaar voorafgaand aan de datum van de regularisatieaanvraag, zoniet zou iemand die met het oog op de regularisatieaanvraag naar België is gekomen, in eer en geweten zulke verklaring kunnen afleggen. Dat was niet de bedoeling van de wetgever.

De verklaring van betrokkene dekt geen vijf jaar. Aan deze vereiste is derhalve niet voldaan.

Vermits aan niet één van de drie voorafgaande voorwaarden is voldaan, kan betrokkene niet in aanmerking komen om te bewijzen dat er duurzame sociale bindingen zijn ontstaan en dat er humanitaire redenen zijn om het verblijf in België van betrokkene te regulariseren.

Gevolgtrekking. Voor betrokkene zijn er onvoldoende elementen aanwezig om te besluiten tot duurzame sociale bindingen met Belgen en met de Belgische samenleving.

ALGEMEEN BESLUIT

Zoals uit de behandeling op de zitting is ervaren, zijn de feitelijke gegevens en de geleverde bewijsvoering onvoldoende, zodat op grond hiervan dient vastgesteld dat betrokkene niet voldoet aan de vereisten gesteld door de wet van 22 december 1999. Er blijken onvoldoende aanwijzingen te zijn om te besluiten tot integratie van betrokkene.

Deze vaststellingen hebben geleid tot het hiernavolgend advies dat, na beraadslaging, uitgebracht wordt overeenkomstig art. 17 van het Koninklijk Besluit van 5 januari 2000, B.S. 10 januari 2000.

OM DEZE REDENEN

brengt de eerste Nederlandstalige kamer van de Commissie voor Regularisatie, na onderzoek op tegenspraak, aan de Minister van Binnenlandse Zaken een ongunstig advies uit betreffende de aanvraag tot regularisatie van verblijf, ingediend door betrokkene voor zichzelf en de andere personen in de aanvraag vermeld."

1.4. Op 19 september 2001 heeft de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor Regularisatie.

Dit is de eerste bestreden beslissing;

1.5. Op 24 mei 2002 ontvingen de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn de tweede bestreden beslissingen;

2. Overwegende dat in een enig middel de schending wordt ingeroepen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2, 4/ en 9, 9/ van de Regularisatiewet en van de zorgvuldigheidsplicht; dat de verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij inzake de toepassing van artikel 2, 4/ een manifeste beoordelingsfout maakte doordat, enerzijds, de minister van Binnenlandse Zaken zomaar criteria aan artikel 9, 9/ van de Regularisatiewet toevoegt, en anderzijds, omdat zij wel degelijk over een wettig verblijf beschikten, geen bevel ontvingen en sedert einde 1996 "continu in België verbleven";

Overwegende dat de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen kennis hebben genomen van de motieven die hebben geleid tot de bestreden beslissingen, aangezien zij deze bij de uiteenzetting van haar middel betrekken; dat, nu blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de beslissing kennen, het middel,

voorzover het gesteund is op de schending van de aangehaalde wetsbepalingen, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat artikel 2, 4/ van de Regularisatiewet, waarop de aanvraag was gegrond, als volgt luidt :

"Onverminderd de toepassing van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is de wet van toepassing op de aanvragen tot regularisatie van verblijf die ingediend worden door vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 en die op het ogenblik van de aanvraag :

(...)

4/ hetzij humanitaire redenen kunnen laten gelden en duurzame sociale vindingen in hun land hebben ontwikkeld";

Overwegende dat artikel 9, 9/, van dezelfde wet bepaalt dat voor de in artikel 2, 4/, bedoelde vreemdelingen het bij de aanvraag gevoegde dossier een bewijs moet bevatten "dat (hun) aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor de gezinnen met minderjarige kinderen die op 1 oktober 1999 in België verblijven en die de leeftijd hebben om naar school te gaan en/of in voorkomend geval, het bewijs dat ze wettig in België verbleven hebben, en/of een schriftelijke verklaring waaruit blijkt dat ze in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel gekregen hebben om het grondgebied te verlaten";

Overwegende dat uit deze bepalingen, samengelezen, blijkt dat de vreemdeling die 'duurzame sociale bindingen' doet gelden, ook het bewijs dient te leveren van zijn aanwezigheid in het Rijk overeenkomstig één van de bewijsmogelijkheden voorzien in artikel 9, 9/ van de Regularisatiewet; dat de omstandigheid dat aan één van deze voorwaarden niet is voldaan, voldoende is om vast te stellen dat de aanvrager niet in aanmerking komt voor regularisatie op basis van artikel 2, 4/;

Overwegende dat de Commissie voor Regularisatie in haar advies stelt dat de verzoekende partij "niet kan bewijzen dat zijn aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan vijf jaar"; dat zij stelt dat "er geen bewijs is van wettig verblijf in België vóór 1 oktober 1999" en dat de verklaring van de verzoekende partij waarin zij stelt dat zij geen bevel ontvangen heeft, geen verblijf van vijf jaar in België dekt;

Overwegende dat de verzoekende partijen zelf bevestigen dat zij pas sedert einde 1996 in België verblijven, zodat zij op het ogenblik van de aanvraag tot regularisatie in januari 2000 niet voldeden aan de vereiste termijn van vijf jaar en zij voor oktober 1999 niet beschikten over een wettig verblijf daar volgens artikel 9, tweede lid van de Regularisatiewet het verblijf waartoe studenten gemachtigd zijn niet als een relevant wettig verblijf kan beschouwd worden; dat het verder niet onredelijk is dat de Commissie

en de minister stellen dat de verklaring omtrent het bevel slechts zin en betekenis heeft indien betrokkene in België verbleef tijdens het grootste gedeelte van de vijf jaren voorafgaandelijk aan de datum van de regularisatieaanvraag, zoniet zou iemand die met het oog op de regularisatieaanvraag naar België is gekomen, in eer en geweten zulke verklaring kunnen afleggen;

Overwegende dat op basis van deze motieven alleen al de Commissie een ongunstig advies kon leveren waarop de minister zijn beslissing kon steunen; dat gezien het feit dat de verzoekende partijen die zich beroepen op artikel 2, 4/ van de Regularisatiewet niet voldoen aan de gestelde voorwaarden van artikel 9, 9/ de Commissie en de minister niet dienen verder te onderzoeken of zij duurzame en sociale bindingen in België hebben ontwikkeld en humanitaire redenen konden laten gelden; dat het enig middel niet gegrond;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig april tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.